

A japánok nem híres feltalálók, de mindabból, amit másoktól átvesznek, jobbat és kisebbet csinálnak.

Az időszámítás utáni első évszázadokban a legyezők összehajtható fajtáját is ők ötlötték ki – a legenda szerint a denevér szárnya, a tudós találgatás szerint a biró pálmalevél bordái inspirálták őseiket, de technikailag mindenképpen a kínaiaktól átvett merev papír legyezőkből újtották. Hamarosan az lett legfőbb kivitelük vissza Kínába. Sőt – kínai közvetítéssel – az első japán exportcikk Európába. Az 1500-as évek végére a kínai piac telítődött, és nem áhították többé a hajtogatható export legyezőt. De a japán kereskedők nem engedtek, felbérelt kalózzokkal kényszerítenék rájuk a nem kívánt árut. Elgondolkoztató, ugye...

A japánok imádják az összecukható dolgokat – lampiont, paravánt, batyu-kendőt (furoshiki), ernyőt (az összecukható esernyő-nyél is japán találmány). Az ágyukat is – ami földre terített derékalj csupán – nappalra összegöngyölik és faliszekrénybe zárják.

Az összecukható legyező a japán kultúra metaforája lehetne; a geometria nyelvén szólva a

Írta: Faragóné Tartler Mónika

2007. augusztus 18. szombat, 15:33

kétdimenziós síkot egydimenziós vonallá zsugorítja. Rögtön el is lehet rakni a kimonó ujjába. A japánok számára a legyezés a valóság meghívása, magukhoz tessékelése – a legyező összecukása pedig a valóság egyfajta fogalmak nélküli megragadása, majd megőrzése, mondhatnánk „zsebre-vágása”

Ezért olyan alkalmas szimbólum a vallásos ceremóniákhoz, az udvari öltözet tartozéka is, nélkülözhetetlen a hagyományos japán színpadi tánchoz, a dráma minden fajtája, különösen a nó és a kabuki számára, számtalan rítushoz a teaszertartástól a temetésig.

Forrás és további információk:

<http://www.terebess.hu/szorolapok/legyezo.html>

http://www.jpankunst.de/faecher3_e.htm